

МАРА БЪЛЧЕВА

Дѣдо Хадни Ангелъ

Както всички хора, тъй и азъ съмъ имала отъ майчина и отъ бащина страна по единъ дѣдо. За дѣдо х. Ангела имамъ да разправя, защото не веднъжъ сж ме увѣрявали, че азъ съмъ се била мѣтнала на него. И казвали сж ми още, че той вѣрвалъ въ нѣкакво си учение за вѣчно възврѣщане; понѣкога и менъ блазни вѣра за таквозъ възврѣщане, дали нѣмамъ тогава прилика съ дѣдо? Дете, азъ не подозирахъ нишката, която ме свързва съ оня старецъ, хе, седналъ на столъ предъ вратата на своята низка синя кжшица и гледа презъ димътъ на цигарата си нашата игра по двора. Нему тогава надъ високото бѣло чело се лѣщеше таме бѣлъ косъмъ, закъснѣлъ да падне; а останалитѣ му два предни зжби се жълтѣяха изподъ бѣлитѣ подстригани мустаци. Той се бръснѣше всѣка заранъ; и при всѣко бръснене, следи отъ бръснача нашарвахъ лицето му, защото неговитѣ рже не бѣха вече тъй сигурни като на младо време.

Дѣдо едвамъ си правѣше разходката до кладенеца и отсамъ, презъ градината до нашата кжща, защото лѣвия му кракъ малко се подчиняваше на неговата воля. Погледа му бѣше благъ, но пакъ, всѣкой пжтъ, когато минавахъ край него, азъ префучавахъ като вихрушка, за да не забележи, че съмъ разхендрена, скѣсана или нацапана. Дѣдо и на старини обичаше чистотата и то не само външната. Както въ душата му, тъй и въ неговитѣ черни сукнени дрехи, пращецъ като чели не смѣеше да падне никога.

И мене тъй естествено ми се виждаше тогава да си имамъ тоя дѣдо тамъ, както и да си имамъ баща, майка и други играчки, защото нали въ сжщностъ тѣ сж играчки, а